

Juan Ramon Makuso Mujika

NA IMAXINACIÓN I

Imaxe. A vacina do comezo da imaxinación.
E o teu rostro reflexo da lúa.
O debuxo entre os dedos do neno.
Liña. Cor. Última chegada
da viaxe na estación se viaxeiros.
Última aperta. Dous beizos e soidade.
Rostro sen bágoas. O rostro non era estrada.
Seica o espello da agudeza do cantón
apareceu no negro camiño.
E ti? (pensando que aí estás)
A botella ficou valeira
soa en medio do estrondo.
O deserto rodéanos na soidade
do mar.
Estendes a man no estalido
do berro do silencio.
Imaxino a ollado do cego ao saudar o mar.
Axita o trapo a folla da árbore
balanceando o recendo que se afasta.
Gosto da escrita. O poeta éme inimigo.
Son teu cando estou só.
Partín cara Ítaca sen ticket
porque o infinito teño como fin
cando aínda non pensei nin en partir.
Estás nun recuncho do camiño Sofía cando
a palabra aloumíñate de máis.
Seica aparece no espello a imaxe en nome do amor
e na imaxinación a ollada do mozo
o namoramento ten como fin
mais o eco di que non. Non é amor.
Na vida sen fin a imaxinación
o camiño é. A morte no presente. A vida é pura
sospeita. E ti fásme crear palabra.
A poesía venceu o valado.
E o poeta non vence a angustia da vida.
Desexo vivir enriba da imaxinación ao vertixe da realidade.

NA IMAXINACIÓN II

Cando non che vexo estás en fronte de min.
En medio da nevarada no prado
lémbrome da imaxe: ver coa
imaxinación o que non podo sen.
No cantón do mar ofrécenme
o peite do vento na segura da imaxinación.

IRUDIMENEAN I

Irudia. Irudimenaren hasierako txertoa.
Eta zure aurpegia ilargiaren isla.
Marraskia umearen hatz artean.
Marra. Kolorea. Bidaiaren azken helmuga
bidaiaririk ez zegoen geltokian.

Azken besarkada. Bi ezpain eta bakardadea.
Malkorik gabeko aurpegia. Aurpegia ez zen errepeidea.
Agian kale-kantoiaren zorrotasunaren ispilua
agertzen zen beltza zen ibilbidean.
Eta zu? (Hor zaudelakoan).
Botila hutsik geratu da
bakarrik zarataren erdigunean.
Basamortuak inguratzen gaitu itsasoaren
bakardadean.
Eskua luzatzen duzu isiltasunaren
garrasiaren eztandan.
Irudikatzen dut itsuaren begirada itsasoa agurtzean.
Zapia astintzen du zuhaitzaren hostoak
urruntzen den lurrina kulunkatuz.
Idatzia dut maitale. Poeta dut etsai.
Zurea naiz bakarrik nagoenean.
Itacara abiatu naiz txartelik gabe
infinetua baitut helmuga oraindik abiatzea
otu ez zaidanean.
Bide bazterrean zaude Sofia eleak
sobera laztantzen zaituenean.
Agian maitasunaren izenean irudia agertzen da ispiluan
eta irudimenean gaztearen begiradak
maitemina du helmuga
eta oihartzunak ezetz dio. Maitasuna ez da.
Helmugarik gabeko bizitzan irudimena
da bidea. Orainean heriotza. Ustezkoa baita
bizitza. Eta zuk sor didazu hitza.
Hesia gainditu du poesiak.
Eta poetak ezin du gainditu bizitzaren larrimina.
Nahi dut bizi irudimenaren gainetik errealitatearen muga.

IRUDIMENEAN II

Nire aurrean zaude ikusten ez zaitudanean.
Elurtearen erdian belardiaren gainean
irudia dut gogoan: irudimenaz
Ikustea ikusi ezin dudana.
Itsasoaren kantoian haizearen orrazea
eskaintzen didate irudimenaren lehortean